

Arrest

nr. 113 231 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sakikhel (behoort tot Sepadar, district Tagab, provincie Kapisa). U bent een Pashtoen van etnische origine en bent ongeveer zeventien jaar oud. U liep twee jaar school. Omdat de situatie in uw regio onveilig was, kon u niet langer naar school. U specialiseerde zich in het herstellen van fietsen. Uw vader was mollah in een ander dorp.

Uw broers werden eertijds ingelijfd door de Talibancommandanten Najib en Saleem. Vijf jaar geleden zijn zij in een vuurgevecht met de Amerikanen gedood. Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vroeg commandant Najib u om de dood van uw broers te wreken en u bij de Taliban aan te

sluiten. Uw ouders wilden niet nog een zoon verliezen en beslisten dat u Afghanistan maar beter kon verlaten.

Via Iran, Turkije, Griekenland (waarop 23/07/2012 uw vingerafdrukken werden genomen) en een voorts onbekende route kwam u naar België. Op 17/09/2012 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban naar u op zoek zijn. U zegt ook de autoriteiten te vrezen. Zij zouden kunnen achterhalen dat uw broers ooit strijders van de Taliban waren. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en een brief van de ouderen van uw regio die uw problemen bevestigen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u toch lange tijd zou hebben gewoond, allerm minst kan overtuigen. U stelt afkomstig te zijn van een dorp dat tot Sehpadar behoort maar geconfronteerd met namen van dorpen zoals Isakhel, Karamkhel, Mobikhel en Bahadurkhel, dorpen die volgens de informatie op zeer nabije afstand van Sehpadar liggen, blijkt u deze namen nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p.11,13). Verder stelt u dat u geregeld naar het districtscentrum ging maar u situeert de hoofdplaats van uw district verkeerdelijk ten zuiden van uw dorp (CGVS, p.13). Dorpen als Babakhel en Nawrozkhel liggen volgens u ten noorden van uw dorp (CGVS, p.13), terwijl de informatie aantoont dat zij zeer duidelijk ten zuiden van Sehpadar gesitueerd zijn. Gevraagd of u goed weet wat noord en zuid is en of u zich niet vergist tussen noord en zuid, ontkent u dit stellig: u heeft het verschil tussen noord en zuid op school geleerd en u weet zeker dat u zich niet vergist (CGVS p.13). Als het Commissariaat-generaal u voorts vraagt welke districten aan Tagab grenzen, noemt u slechts Nijrab en Alasay (CGVS, p.14). Andere districten die volgens de informatie eveneens een grens met Tagab delen, zoals Surobi en Kohi Safi, noemt u niet. Evenmin weet u of Surobi tot de provincie Kabul of tot de provincie Laghman behoort (CGVS, p.14). Van Kohi Safi heeft u zelfs nog nooit gehoord (CGVS, p.14, 15). De bekende plaats Bagram, gelegen in de aangrenzende provincie Parwan, kan u al evenmin situeren. U zegt eerst dat Bagram een provincie is (CGVS, p.15). Vervolgens zegt u dat u geen idee heeft of het een provincie is en dat het misschien in Panshir of in Parwan ligt (CGVS, p.15). Verder stelt u dat er vier provincies grenzen aan de provincie Kapisa. Echter, behalve deze vier aangrenzende provincies kent u geen andere Afghaanse provincies bij naam (CGVS, p.17). Dit wijst erop dat uw beperkte kennis is ingestudeerd. Als het Commissariaat-generaal verder vraagt of u behalve Kabul nog steden in Afghanistan kent, noemt u slechts Mazar-i Sharif (CGVS, p.15,16). In welke provincie Mazar-i Sharif ligt, kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS, p.16). Nog tijdens het gehoor blijkt tevens dat u zelfs de hoofdstad van uw provincie Kapisa niet

kent (CGVS, p.14). Geconfronteerd met de naam van deze stad (Mahmud Raqi), blijkt dat u daar nog nooit heeft van gehoord (CGVS, p.14). Dit is eens te meer bijzonder opmerkelijk. Ook de Bodro-vallei is u onbekend (CGVS, p.21). Nochtans zouden de meeste dorpen van Tagab (een 75-tal) in deze vallei liggen. Dit alles is zeer merkwaardig. Ook van iemand die op zeventienjarige leeftijd Tagab zou hebben verlaten, mag een minimum aan geografische kennis worden verwacht.

Verder dient te worden opgemerkt dat u slechts zeer beperkt op de hoogte blijkt van de politieke en sociale situatie in uw beweerde regio van herkomst. Zo zegt u dat kinderen van uw dorp erg ver moesten rijden om naar de lagere school te gaan maar u kan niet verduidelijken waar die ene lagere school dan zou zijn (CGVS, p.12). Dit is merkwaardig en bovendien in strijd met de informatie die stelt dat er in het district Tagab alleen al zevenentwintig scholen bestaan. Nog tijdens het gehoor vraagt het Commissariaat-generaal u of er mensen zijn die het dorp ooit verlieten om zich elders in Afghanistan of in het buitenland te vestigen (CGVS, p.19). Merkwaardig genoeg zegt u dat er veel mensen zijn weggegaan maar u verklaart niet te weten naar waar die mensen zijn gegaan. U argumenteert dat men dit niet meldt en dat iedereen met zijn eigen leven bezig is (CGVS, p.19), wat niet geloofwaardig is: in dergelijke kleine agrarische gemeenschap zullen dergelijke zaken de mensen wel bekend zijn.

Verder stelt u dat er behalve Pashtoenen ook Hazara's wonen in het district, meer bepaald in de andere dorpen van Tagab (CGVS, p.16). De aanwezige informatie maakt nochtans geen melding van de aanwezigheid van Hazara's in Tagab. Verder is het u ook niet bekend dat er ook Uzbeken wonen in Afghanistan (CGVS, p.17), hoewel zij volgens de meest recente informatie toch 9% van de bevolking uitmaken. Verder blijkt dat u nog nooit gehoord heeft van Hezb-i Islami (CGVS, p.17), de mujahedingroepering die volgens de informatie zeer actief strijdt in Tagab en dit aan de zijde van de Taliban. De naam van de zeer bekende leider van deze groepering (Gulbuddin Hekmatyar) zegt u al te hebben gehoord maar u weet niet of de man voor of tegen de aanwezigheid van de Amerikanen is (CGVS, p.17). Ook dit is bijzonder opmerkelijk, te meer u twee broers zou hebben gehad die voor de Taliban vochten. Op de vraag of u bekende of belangrijke personen uit uw district of provincie kent, noemt u er een zestal maar over deze personen kan u nauwelijks enige informatie geven en dient u antwoorden te geven die uitzonderlijk vaag en algemeen zijn (CGVS, p.20). Over 'Dagarwal' zegt u bijvoorbeeld dat hij belangrijk is en dat men respect voor hem heeft (CGVS, p.19). Over 'Haji Farid' zegt u dat hij veel aanhangers heeft en goede dingen zegt (CGVS, p.20). Of de man een geestelijke of een politicus is, kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS, p.20). Dergelijke vage verklaringen bevestigen dat u niet in de regio heeft gewoond.

Verder stelt u dat Baryal de belangrijkste Talibcommandant in Tagab is maar dat u de man nog nooit heeft gezien (CGVS, p.7). Uit de info kan nochtans worden opgemaakt dat deze commandant geen onbekende is voor de mensen in Tagab. Zo maakt een bron melding van het bezoek van Baryal in 2008 aan uw dorp Sehpadar. Bovendien is het opmerkelijk dat u eerder nog niet hoorde van belangrijke Talibs als Qari Ezmarai en Qari Nezami, die net als uw broers een vijftal jaar geleden zouden zijn gedood (CGVS, p.21). Dat u anderzijds wel andere Talibstrijders uit die tijd opsomt, duidt er nogmaals op dat u uw kennis via studie verworven heeft.

Ook elders blijkt uw gebrekkige kennis van de situatie in uw regio. U meent bijvoorbeeld dat slechts een zeer kort stuk weg in uw district geasfalteerd is: u heeft het over het stuk tussen Khorgal, dat u nabij het districtscentrum situeert (CGVS, p.13), en het districtscentrum Tamir (CGVS, p.20). Dit terwijl de informatie aantoont dat de werken aan de weg tussen Surobi en Tagab, over een afstand van 39 kilometer, begin 2009 begonnen en binnen de elf maanden dienden te worden afgewerkt. Een andere bron geeft aan dat deze nieuwe weg tussen de districtscentra van Surobi en Tagab, die dus ook langs uw beweerde dorp van herkomst komt, midden 2011 zou worden bewaakt door het Afghaanse leger (ANA). Het is niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van de aanleg van deze voor de lokale bewoners belangrijke verbinding tussen beide districten. U zegt wel op de hoogte te zijn van de bouw van een nieuwe brug in Surobi, al geeft u geen duidelijk antwoord als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom deze brug zo belangrijk is (CGVS, p.20,21). Het is bovendien opmerkelijk dat u geen weet heeft van enig project in uw eigen district (CGVS, p.21).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u ongeletterd bent. Zo weet u niet te verduidelijken waarom u analfabeet gebleven bent. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of uw vader, een lokale mullah, het dan niet belangrijk vond dat zijn zoon leerde lezen en schrijven, stelt u dat uw vader dit inderdaad belangrijk vond maar u het nooit durfde vragen, dat uw vader altijd kwaad was, etc. (CGVS, p.4). Dit alles overtuigt niet. Bovendien blijkt dat uw jongere broer Subhanullah wel naar school zou gaan (CGVS, p.5). Verder is het zeer opmerkelijk dat iemand die in zijn regio van herkomst nauwelijks twee jaar onderwijs zou hebben genoten, er tijdens het gehoor in slaagt de notities van de tolk (in Latijns alfabet) te lezen (CGVS, p.19). Dat u, die eerder niet kon lezen, hier op korte tijd een ander schrift zou hebben leren lezen, is weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Uw voorged bleek tijdens het gehoor eveneens van mening

dat u niet afkomstig bent van Tagab. Hoewel uw voogd en uw advocaat enige overlegmomenten inlasten tijdens het gehoor (CGVS, p.14,17,18), bent u toch niet ingegaan op hun vraag om uw verklaringen bij te sturen.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Aan de taskara kan geen waarde worden gehecht. Uit informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Peshawar en in de Afghaanse steden. Bovendien blijkt dat dit document werd opgemaakt toen u al in België verbleef (CGVS, p.5). De verklaringen van de mensen uit uw regio kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Tijdens het gehoor blijkt bovendien dat u niet eens weet wat er in het document geschreven staat (CGVS, p.9) of wie de ouderen van de andere dorpen zijn die uw problemen zouden bevestigen (CGVS, p.9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en tenslotte van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, alsmede van de uitvoeringsbesluiten van die wet.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele bijkomende documenten, namelijk fotokopieën van taskara's van familieleden, een kopie van een enveloppe en een verklaring van verzoekers vader. Ter terechtzitting legt verzoeker hiervan de originele documenten neer. Ter terechtzitting worden ook nog drie bijkomende stukken neergelegd: een brief aan het districtshoofd met antwoord op de keerzijde, een brief aan het schoolhoofd met antwoord op dezelfde zijde, een verklaring van de malik en dorpsoudsten in verband met de problematiek van verzoeker.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De commissaris-generaal besloot tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas omdat aan verzoekers beweerdelijke verblijf in het dorp Sepadar, district Tagab, provincie Kapisa, vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar Europa in 2012 geen geloof kan worden gehecht. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde bleek immers dat verzoeker schromelijk te kort schoot in (i) basale geografische kennis over zijn district en provincie, (ii) hij slechts zeer beperkt op de hoogte was van de politieke en sociale situatie aldaar, (iii) hij blijk gaf van foutieve en/of gebrekkige kennis over de etnieën, (iv) hij bekende personen in zijn district niet kan duiden en (v) hij niet op de hoogte is van recente opmerkelijke infrastructuurwerken aldaar. De commissaris-generaal merkte bijkomend op dat aan de beweerdde ongeletterdheid van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien hij voorhoudt de zoon te zijn van een mollah en hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in staat bleek de notities van de tolk in Latijns alfabet te lezen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze vaststellingen, zonder evenwel een poging te ondernemen om deze te ontcrachten met objectieve argumenten. Verzoeker wijst erop dat hij jeugdig is en "*weinig geschoold*", waardoor hij "*niet in staat is om feitelijke gegevens in de tijd en ruimte te situeren*". Dit argument vermag geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing, gezien de vraagstelling van de dossierbehandelaar was aangepast aan het beweerdelijke profiel van verzoeker. Ondanks de laagdrempeligheid van de op het gehoor gevraagde kennis, schoot verzoeker schromelijk te kort om aannemelijk te maken dat hij de laatste jaren in het dorp Sepadar, district Tagab, provincie Kapisa, zou verbleven hebben. Zo bleek verzoeker nog nooit van bepaalde buurdorpen te hebben gehoord (gehoorverslag p. 11 en 13), weet hij niet hoeveel scholen zijn district kent, noch waar die scholen gelegen zijn (*Ibid.*, , p. 12), heeft hij geen benul waar de emigranten uit zijn dorp zijn heengetrokken

(*Ibid.*, p. 19) en verklaart hij verkeerdelijk dat er Hazara wonen in de dorpen van Tagab (*Ibid.*, p. 16). Deze gebrekkige kennis bevestigt dat verzoeker nooit in het dorp zou zijn geweest, en al zeker niet dat hij er van zijn geboorte tot aan zijn beweerdelijk vertrek naar Europa in 2012 onafgebroken zou hebben gewoond. De bedrieglijkheid van zijn beweringen blijkt bijkomend uit het gegeven dat verzoeker er niet van op de hoogte is dat in 2011 de weg door zijn dorp werd geasfalteerd (*Ibid.* p. 13 en 20-21). De gevraagde kennis was dermate basaal dat zelfs een ongeschoolde minderjarige op de gestelde vragen zou hebben kunnen antwoorden. Bovendien blijkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent verzoekers beweerde ongeletterdheid. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: *“Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u ongeletterd bent. Zo weet u niet te verduidelijken waarom u analfabeet gebleven bent. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of uw vader, een lokale mullah, het dan niet belangrijk vond dat zijn zoon leerde lezen en schrijven, stelt u dat uw vader dit inderdaad belangrijk vond maar u het nooit durfde vragen, dat uw vader altijd kwaad was, etc. (CGVS, p.4). Dit alles overtuigt niet. Bovendien blijkt dat uw jongere broer Subhanullah wel naar school zou gaan (CGVS, p.5). Verder is het zeer opmerkelijk dat iemand die in zijn regio van herkomst nauwelijks twee jaar onderwijs zou hebben genoten, er tijdens het gehoor in slaagt de notities van de tolk (in Latijns alfabet) te lezen (CGVS, p.19). Dat u, die eerder niet kon lezen, hier op korte tijd een ander schrift zou hebben leren lezen, is weinig aannemelijk.”* Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft derhalve onverminderd overeind.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonbaar afkomstig te zijn uit het dorp Sepadar, district Tagab, provincie Kapisa, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele bijkomende documenten, namelijk fotokopieën van taskara's van familieleden, een kopie van een enveloppe en een verklaring van verzoekers vader. Ter terechtzitting worden de originele documenten neergelegd alsook nog drie bijkomende stukken: een brief aan het districtshoofd met antwoord op de keerzijde, een brief aan het schoolhoofd met antwoord op dezelfde zijde, een verklaring van de malik en dorpsoudsten in verband met de problematiek van verzoeker. Aan de neergelegde documenten kan geen bewijswaarde worden toegekend zodat zij geen afbreuk doen aan hetgeen *supra* werd vastgesteld in verband met de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn afkomst. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat officiële documenten frequent in vervalste vorm te koop worden aangeboden in Afghanistan en in de grote steden van Pakistan, zoals Peshawar. Ten overvloede hebben documenten slechts een toegevoegde waarde voor zover en in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Verzoeker meent nog dat hij enkel door het enkele feit dat hij een niet-begeleide Afghaanse jongere is reeds nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker blijkt niet bereid te zijn om aan te geven waar hij samen met zijn familie de laatste jaren voor zijn vertrek zou gewoond hebben. Aangezien verzoeker weigert de asielinstanties een duidelijk beeld te geven van zijn verblijfplaatsen, zijn concrete leefwereld, zijn familiale achtergrond en hun socio-economische positie plaatst hij de asielinstanties en de Raad in de onmogelijkheid om de kwetsbaarheid van zijn jeugdige profiel op een correcte manier te analyseren. De beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari 2010 en de bijdrage van het BCHV vermogen hier geen afbreuk aan te doen, gezien de daarin vervatte richtlijnen slechts kunnen worden toegepast indien de jeugdige asielzoeker bereid blijkt om de correcte gegevens omtrent zijn leefwereld aan de asielinstanties mede te delen, *quod non in casu*.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Afghanistan tot 2011-2012 zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat grote groepen Afghanen in buurland Iran of Pakistan leven terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of

India. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissing wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER